

ere aldeles forspundne, navnlig i de inderste Bige af Fjorden, hvor større Naer have deres Udlob, og det saaledes var muligt, at bemeldte Fiskearter endnu kunde vinde nogen Betydning, bør de vel ikke ganske forbigaaes i en ny Fiskelov.

Ifølge heraf kunde formeentlig § 18 blive staaende, dog saaledes, at der tilføiedes en Bestemmelse om, at Maffestørrelsen af Garnet skulde andrage $1\frac{1}{4}$ Tomme i Firkant, med Undtagelse af Løftet eller Skilrummet, som kunde passe til Nedboerskielden. Lidsbestemmelse ansæes for overflødig for Brugen af bemeldte Helt-Bundgarn.

Ligeledes kunde det i § 19 omhandlede Forbud mod Brugen af Dybsvaad til Helt m. m., som opdrages i Kroge samt Tilladelsen til Brugen af Helt-Stag-Baad fremdeles gjælde i det Hele, kun med Undtagelse af, at der, hvor der tales om anden Graaff, blev brugt Udtrykket „anden Ferskvands Fisk“, ved hvilken Benævnelse Fjnder-Fiskeriet udelukkedes.

Maffestørrelserne kunde bestemmes i Analogi med de foreslaaede Maffestørrelser for Helt-Bundgarn, saaledes altsaa, at Armene vare $\frac{3}{4}$ Tomme i Mafferne og Halven $1\frac{1}{12}$ Tomme, alt i Firkant.

Ligeledes formenes det, at § 20, der omhandler Ruser til Graaff, fremdeles kan blive gjældende, kun at der ligeledes her tilføies en Bestemmelse for Maffestørrelserne, som formeentlig passende kunde ansættes efter Nedboerskielden; altsaa $1\frac{1}{12}$ Tomme i Firkant.

Endelig kunde Bestemmelsen om Brugen af Nedgarn i § 21 ligeledes formeentlig forblive uforandret, uden at nogen Bestemmelse om Maffestørrelse behøves, af samme Grund, som derom tidligere er anført med Hensyn til Silbenedgarn.

Hvad angaaer den i § 23 meddeelte Tilladelse til Brugen af Baad, formeentlig Landdragningsvaad, efter smaa Graaff, da synes det rettest, at saadanne Baad forbydes lige saavel som Dybsvaad efter Graaff, da Baad høre til de større Redskaber, hvis Afstæffelse muligen kunde være velgjørende for den tilbageværende Rest af Ferskvandsfisk.

Brugen af de saaledes forbudte forskjellige Slags Baad kunde formeentlig straffes med Confiscation og Mulct efter den herefter foreslaaende § om alt forbudt Fiskeri, og ulovlig Maffestørrelse for de ved § 18, 19 og 20 omhandlede Garn, ligeledes Confiscation og Mulct fra 2 til 10 Rd., samt samme Straf for at komme Udlobet af Naer m. m. for nær med Ruser og Nedgarn.

Næst at bemærke, at §§ 22 og 25 i Frdn. af 1750, forsaavidt de angaa Bestemmelserne om Maffestørrelser for de forskjellige Garn, samt Straffen for Overtrædelse af denne Bestemmelse, ere af os omhandlede ved de forskjellige Garns specielle Afhandling, samt at Indholdet i § 24 formeentlig bør overgaae i den nye Lov med den Forandring, at, istedetfor det her er bestemt, at Skieldene skulde berøe hos hver Herredsfoged og Proprietair, maatte det bestemmes, at de skulde berøe hos By-, Herreds- og Sognesfogderne ved Liimfjorden, skulle vi med Hensyn til Slutningsbestemmelserne i § 25 tillade os følgende Bemærkninger:

1. Den i bemeldte § fastsatte Straf for dem, der have bundet ulovligt Garn, er selvfølgelig i ethvert Fald usforholdsmæssig høj. Da Garnbinderen derhos kan være aldeles uskyldig, idet han kan være uvidende om, til hvilket Slags uretteligt Brug et af ham efter opgivet gjældende Maal forfærdiget Garn muligen kan blive brugt; da det med Hensyn til visse større Garns Binding kan blive vanskeligt eller umuligt at ophylse, ved hvem saadan Binding er foregaaet, idet nemlig saadanne større Garn almindeligviis samtidigt bindes af flere Personer, samt da endelig Straffebestemmelse for ulovlig Garnbinding lettelig kan medføre Tvedragt i Familierne, Meened osv., idet det nemlig ofte er Fiskerens egen Huusstand, som binder Garnene, saa ansæe vi det af alle disse Grunde for rettest, at ingen Straf bestemmes for selve Bindingen af ulovligt Garn, nagtet derved rigtignok opgives et Middel til denne saa væsentlige Overtrædelses-Afstæffelse.

2. Bestemmelsen i Slutningen af den omhandlede Paragraph om, at Fiskerne af